

RAUW

het eerlijke verhaal van
DAVID DE VOS

RAUW

© **COPYRIGHT 2024**
MARCEL LANGEDIJK

Uitgever: Go and Tell Media

Postbus 160, 3890 AD Zeewolde

ISBN: 978-90-79807-78-9

Portretfoto: Jesaja Hizkia

Grafische vormgeving: Jannita van den Bosch

Productie en drukwerkbegeleiding: Wilco BV

ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere manier ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever, met als uitzondering korte aanhalingen in tijdschriften, artikelen en/of recensies.

AAN:

Mijn liefste Joyce

Mijn boys, ik ben trots

Mijn familie, mijn schoonfamilie

Mijn vrienden

Mijn collega's

Mijn mentors, mijn coaches, mijn leiders

Mijn therapeuten, mijn hulpverleners

Mijn broeders en zusters uit de gemeenschap

Mijn internationale vrienden

Mijn supporters, mijn toehoorders,
mijn lezers, mijn fans

Mijn haters, mijn criticasters, mijn pesters

Mijn God

DANK JULLIE WEL!

**JULLIE HEBBEN VAN MIJ DE MAN
GEMAAKT DIE IK NU MAG ZIJN**

DE PISPAAL

07

Na die zomer in Oost-Europa liep ik vast. De reden: mijn middelbare school. Op de basisschool was ik niet bijzonder ijverig geweest. Huiswerk? Mwah, liever niet. Hoge cijfers? Niet echt nodig. Ik was continu afgeleid, zo'n jongen die in de klas vooral naar buiten zat te turen en net genoeg deed om niet op te vallen. Op die basisschool zeiden ze dat VMBO waarschijnlijk wel wat voor mij was.

'Iets met je handen,' zeiden ze, 'dat past bij je.'

Mijn ouders waren het daar roerend mee eens. Ook omdat het naadloos paste in de De Vos-lijn van de familie:

arbeiders, harde werkers. Niet lullen, maar poetsen. Wij werden niet aangespoord om verder te leren.

Met die gedachte in het achterhoofd gingen we op zoek naar een beroepsopleiding. Via twee andere jongens die er ook naartoe gingen, kwam ik terecht op de open dag van de François Vatel school in Den Haag, vlakbij station Mariahoeve. Een opleiding waar je een vak kon leren: kok, kelner, slager, bakker, dat soort ambachten. Ik vond die open dag werkelijk fantastisch. Logisch ook, want op dat soort dagen laat iedereen zich van zijn beste kant zien. En leren was bijzaak, het ging op de François Vatel school vooral om het ambacht. Jongens, dit was het, hier zou ik me wel even doorheen fluiten. Ik zag het helemaal zitten. Maar het viel vies tegen – en dat is een understatement.

Het was een openbare school, dus er was geen enkele christelijke context, maar dat was niet het grootste probleem. Zelfs niet voor mijn ouders – lekker met je handen werken, dit was echt iets voor David, zo dachten ze. Bovendien waren er weinig andere opties – geen enkele als ik eerlijk ben, want ik had werkelijk geen idee wat ik anders had moeten doen. Dus stonden alle seinen op groen. Het leek een perfecte match. Maar dat was buiten de rest van de leerlingen gerekend. Het was een school voor lompe Harry's, zeg maar. Jongens van de straat, niet al te slim – op een paar meiden na zaten er vooral jongens

op die school. En hoewel mijn schoolniveau op papier gelijk was aan dat van de rest van de leerlingen, kreeg ik al vrij snel door dat ik niet een van hen was. Ik kwam in de grote boze wereld terecht. De overgang was ongelooflijk, vanaf dag één vroeg ik me af hoe ik hier in hemelsnaam terecht was gekomen. *What the fuck went wrong?* Ik zat in een klas die bestond uit vijfenzeventig procent tokkies: gasten met Australian-trainingspakken en kaalgeschoren koppen – ik heb er wel leren gabberen, dat kan ik nog steeds. Grote bekken hadden ze, die jongens, gore moppen ook, en iedereen rookte. En daar was ik, die kleine gelovige jongen, het mannetje dat het allemaal beter wist. Het jongetje dat ook al heel snel liet blijken dat ik hier niet in mee zou gaan. Nee, ik rookte niet, en ik ging in de pauze al helemaal niet mee naar de Moonlight – een snackbar tegenover de school. Die plek was voor mij een Sodom en Gomorra, daar hing iedereen maar wat rond, daar gebeurde alles wat God verboden had. Ik heb er nooit een stap over de drempel durven zetten, bang als ik was om van mijn geloof te vallen, bang om net als die junk van vroeger op straat terecht te komen, verslaafd aan heroïne.

Het hield mijn klasgenoten niet tegen. Sterker nog: als er een les uitviel – wat zeer regelmatig gebeurde – gingen ze niet alleen naar de Moonlight, maar ook naar de

hoerenbuurt. Ventjes van twaalf, dertien, beetje kijken naar de hoeren en dan terugkomen met grote verhalen. Over die ene pooier die achter ze aankwam. Over hoe mooi die meiden waren.

Dat was zo'n beetje het niveau waar ik mee te maken kreeg, waar ik middenin zat. En hartelijk gefeliciteerd met dat je dan vanaf dag één weet dat je niet bent zoals zij, maar evengoed zat ik toch mooi op die school. Dus werd ik het buitenbeentje. De pispaal.

Het weerhield me er niet van om anders te zijn, mezelf te zijn – hoezeer ik ook nog op zoek was naar wie ikzelf dan eigenlijk was. Op de missiereis naar Oost-Europa had ik een oudere gozer ontmoet, een jaar of achttien was hij. Ik keek ontzettend tegen hem op, wilde zijn zoals hij. Hij was een skater, had van die wijde broeken met een ketting eraan, petje op, skateboard erbij. Dat wilde ik ook. Dus ging ik naar de Zeeman en kocht ook zo'n soort broek – geld voor echte skatekleding had ik niet. Dat viel niet goed op school, waar vrijwel iedereen van die trainingspakken droeg, of bomberjacks met Nederlandse vlaggetjes erop. Dus werd ik gepest. Omdat ik principiële keuzes maakte. Niet meedeed. Buiten de boot viel. Het maakte dat eerste jaar tot horror. Een hel was het. Ik kreeg er continu van langs.

Ze vroegen me ooit of ik een slokje cola wilde.

‘Hier, neem maar een slok uit mijn blikje.’

Ik weigerde, maar ze drongen aan en ik nam een slok. Iedereen lachen. Bleken ze erin te hebben gespuugd. Dat doet nog steeds zeer.

Twee jongens in mijn klas waren naast pestkoppen ook verschrikkelijk irritant en druk – ADHD'ers. En dat misbruikten ze.

‘Sorry mijnheer, we hebben onze pilletjes niet gehad.’

Die gasten kropen gewoon onder tafels om veters van mensen aan elkaar vast te maken, dat soort dingen. Het ging de hele dag door. Ik vond het verschrikkelijk.

Het ingewikkelde was dat ik in de kerk, met name in de jeugdgroep, juist razend populair was. Daar was ik het mannetje. En niet dat ik daarmee bezig was, maar ook de meisjes vonden me leuk. Op school trouwens ook, op de een of andere manier had ik wel een klik met die meiden – waar ze nooit voor uit hadden durven komen, omdat ik voor de rest van de school natuurlijk ‘die kneus’ was. Maar zoiets voel je, dat *zie* je.

Ik besprak deze problemen met mijn ouders, die vervolgens een hulpverlener inschakelden. Zo noemden zij het zelf trouwens niet, ze zeiden dat ik maar eens ‘met iemand’ moest gaan praten. Dat zou misschien wat opluchten. Jos heette hij, een gelovige man, een positieve

vent, die me vertelde over het bewaken van je eigen grenzen. Hij zei dat als mensen er overheen gingen, ik gerust van me af mocht bijten. Dat ik iemand die me lastigviel best eens een duw mocht geven. Ik wist niet wat ik hoorde. Dat kon niet, was mij altijd geleerd, dat dééd je niet. Je keerde de andere wang toe, toch? Tegelijkertijd wist ik dat er iets moest gebeuren, want het liep hoog op, op school en ik kreeg maagklachten van de pesterijen. De medicijnen die de dokter voorschreef hielpen niet, dus besloot mijn vader een afspraak te maken met de directeur. Ik moest mee. Op weg naar die afspraak vroeg mijn pa of hij straks niet voor schut zou staan. Dat het toch niet zo zou zijn dat er ook allemaal narigheid over mij naar boven zou komen in dat gesprek, dat ik me ook had misdragen. Dat deed iets met me. Mijn vader, de man tegen wie ik altijd opkeek, mijn held, de man die me kwam helpen... die trok mijn verhaal in twijfel. Het raakte me.

De directeur kwam met hetzelfde advies dat Jos me had gegeven: bijt van je af. En als ik dacht dat het zou helpen, moest ik de pestkop in kwestie misschien eens een keertje op z'n bek slaan. Na afloop van dat gesprek was ik *on top of my game*. Messcherp. Ik kon niet wachten tot de eerste mogelijkheid zich aandiende – wat al snel gebeurde.

Felix heette hij. Hij zat bij mij in de klas, had een half

kaalgeschoren kop, maar was toch vooral een *wannebe* gabbertje – in ieder geval niet een van de stoerste gasten. Evengoed was 'ie wel een kop groter dan ik. Tijdens tekenles begon hij me te jennen. Dat 'ie sterker was dan ik, hij wist het zeker. Na een tijdje was ik het zat.

Ik zei: 'Jij weet pas of je sterker bent als je met me hebt gevochten.' Hij flipte.

'Wat?! Jij met je grote bek! Wacht na schooltijd maar bij het hek. Ik ga je schoppen. Ik ga je slaan. Ik ga je neuken.' Dat zei hij. Letterlijk. Ik dacht alleen maar dat het nu dan toch echt zo ver zou zijn, dit was het moment van de waarheid.

Ik had nog de ijdele hoop dat hij er niet zou staan, dat ik gewoon naar huis kon lopen en alles met een sisser af zou lopen. Maar hij was er, net als tientallen andere scholieren – zoals dat gaat op scholen: als er een relletje is, komt iedereen kijken. Hij begon me meteen te duwen, daagde me uit hem te slaan.

Ik zei: 'Je hebt nog niks gedaan.'

Dat maakte hem alleen maar kwader, dus gaf hij me een kopstoot. Toen wist ik: nu mag ik van me afbijten. Het werd zwart voor mijn ogen. Ik heb hem met twee handen beetgepakt, deed mijn ogen dicht, gooide hem tegen een schutting aan en heb naar boven uitgehaald, keihard, zo hard als ik kon.

Toen ik mijn ogen opendeed, zag ik eerst mijn eigen hand: die zat onder het bloed. Daarna zijn gezicht: ook onder het bloed, het stroomde uit zijn neus. Het gevecht was meteen afgelopen. De jongen was zo flabbergasted dat hij niet veel anders kon dan weglopen. De hele school joelde en juichte. Toen de conciërge naar buiten kwam en mij vertelde dat ik me moest melden, zei ik dat dat niet nodig was.

‘Ik heb toestemming van de directeur.’

Ik ging naar huis met het gevoel dat ik de loterij had gewonnen. Ik was het mannetje. Het bloed zat nog op mijn handen en dat liet ik nog even zitten als bewijs dat ik voor mezelf op kon komen. Dat ik grenzen had. Ik zat op een roze wolk.

Dat duurde niet lang, want dit was er maar eentje. Felix heeft me nooit meer lastiggevallen, maar als je twintig, dertig van dit soort figuren op een school hebt rondlopen: die kun je niet allemaal het licht uit de ogen slaan. Dus het bleef een strijd, al die schooljaren lang. Ook omdat ik alleen was – dan ben je zo kwetsbaar.

Maar er waren ook mooie momenten. Ik liep ooit terug naar huis en werd onderweg geënd door vier gastjes. Eentje gaat nog wel, maar tegen vier kun je je niet verweren. Een jongen van een jaar of twintig liep ons

voorbij en kreeg door wat er aan de hand was.

Hij zei: ‘Dit laat je toch niet zomaar gebeuren?’

Wat moest ik dan? Ik kon ze toch niet allemaal tegen de vlakke slaan? Maar ineens besloot hij me te helpen. Hij pakte er eentje bij z'n nek en gooide hem op de grond. Jongen, wat heerlijk was dat. Tot op de dag van vandaag ben ik die vent dankbaar, dat hij stopte om te kijken wat er aan de hand was en hielp. Hij kwam voor me op.

Het was een lichtpuntje in een verder toch vooral donkere periode. Ik besef inmiddels dat ik als puber nogal een prijs heb betaald voor mijn geloof, voor hoe ik in het leven sta, maar ik was daar standvastig in, hoe ellendig ik me ook voelde. Al heb ik natuurlijk ook echt wel momenten van twijfel gehad. Op een gegeven moment was ik zo aan het eind van mijn Latijn dat ik dacht: ik ga gewoon meedoen, ik ben er klaar mee.

Misschien dat het zou helpen als ik ook naar die snackbar ging, mee ging om naar de hoeren te kijken, een peuk opstak. Misschien dat alles dan zou veranderen. Dus kocht ik een pakje Camel – zo'n kleintje met tien sigaretten, die had je toen nog. Ergens was ik ook wel benieuwd naar die dingen, dus ik stak op. Daar stond ik dan, op het schoolplein, kijk mij eens stoer zijn. Het was natuurlijk een totale misser, een wanhoopspoging, want dit paste niet bij mij. Ik kon het niet rijmen met mijn

geweten. Misschien omdat ik zo geprogrammeerd was door mijn ouders, door onze kerk, maar ik denk meer nog doordat ik ten diepste al wist dat ik door me zo te misdragen geen beter mens zou worden.